

AARSMAN COLLECTIE

ZO VER ALS NU

Speeltuin in Aleppo, Syrië 3 november 2014, foto Baraa al-Halabi / AFP

Waarom zien we hier maar twee kinderen? Het is mooi weer, de speeltuin zou vol moeten zitten. Het is wel Aleppo natuurlijk, buiten ben je je leven niet zeker, elk moment kan er geschoten worden, een bom vallen. Maar binnen is het ook niet veilig. Het meisje rechts verloor beide benen toen haar ouderlijk huis door een granaat getroffen werd. Aleppo, de stad waarom gevochten wordt door meerdere groeperingen, de ene nog genadelozer dan de andere. Tussen de bomen is een huis zichtbaar, de zon staat erop. Aan de scheef hangende en weggeslagen delen van de balkons kun je zien dat er in de omgeving het een en ander ontploft is. Of is het meer een kwestie van gebrekkig onderhoud?

De foto is gemaakt door ene Baraa al-Halabi. Even zoeken, Baraa is een Arabische meisjesnaam. Verder weinig over Baraa al-Halabi te vinden. Ze stuurt haar foto's naar het Franse persbureau AFP. Reizen doet ze niet, al haar foto's zijn gemaakt in Aleppo. Op haar Twitteraccount staat geen portretje van haar zelf, wel details van foto's die ze gemaakt heeft. Ze wil zeker anoniem blijven. Baraa al-Halabi zou een schuilnaam kunnen zijn. Misschien wel zo verstandig in een omgeving waar omgaan met westerse instanties al snel als verraad wordt beschouwd. Zou ze gewacht hebben tot er niemand was voor ze de foto nam? Ach wat, een vrouw die twee kinderen fotografeert, wie denkt dan aan een persfotograaf? Aan een moeder denk je.

Het meisje rechts heet Sharoek, volgens het fotobijschrift van AFP. Hoeft ook niet haar echte naam te zijn. Ze heeft haar rolstoel onder het zitje van de wip gezet en zich er toen op gehesen. Sharoek is ouder en groter dan het meisje links en toch lijkt ze lichter, de wip blijft aan haar kant boven. Zouden de benen die ze mist dan zoveel schelen in gewicht? Nee, het is haar hand, onder haar - achter de wip is-ie te zien. Ze heeft de rechterleuning van haar rolstoel vast en duwt zich omhoog. Dat is zo ver als ze kan wippen. Naar beneden tot de zitting van de rolstoel en dan naar boven zo ver als nu.

Ik heb nog even gepuzzeld: hoe goed kennen Sharoek en de fotografe elkaar? Zouden ze familie zijn, moeder en dochter misschien? Daar kom je niet een-twee-drie achter. Maar goed ook. Of de foto zo al niet hartverscheurend genoeg is.

06/11/2014

•